

de set en set

XAVIER CORTADELLAS

El fracàs del virus

Cada dia costa més conèixer algú que no hagi conegut encara ningú que ha passat o que ha estat molt a prop de gent que ha passat la grip A. A partir de demà, començarem a conèixer gent que ja ha rebut la vacuna esperada. «Catalunya tindrà la vacuna just en el punt àlgid de l'epidèmia», deia un titular d'un diari. Una sort, tu, això de ser català: sempre arribem just, però acabem arribant sempre a l'hora. Jo, la veritat, si fos virus, a Catalunya ni m'hi acostaria. Per què esforçar-se tant a viatjar de coll a coll, de capellà a capellà i d'estossec a estossec per acabar arribant a un país que té tots els perills sota control i que troba sempre la solució adequada? Però un pobre virus què voleu que sàpiga? S'ha limitat a mutar i a armar-se

“ Temps era temps, una altra grip va obligar a tancar la universitat i un noi que es deia Josep Pla va tornar al seu poble i va començar a escriure en un quadern gris perquè s'avorria

amb equipament nou, pensant que així travessaria tots els continents i que se saltaria totes les fronteres. Podria haver ni tan sols sospitat mai que arribaria un dia a un país —un país, a més, que no té fronteres— on trobaria la porta tancada? Ara voldríeu que un virus comencés a saber si la víctima que té al davant és una víctima qualsevol i pot atacar-la amb seguretat o és una embarassada, un pacient amb malalties associades, un treballador en serveis d'emergència i seguretat o personal sanitari, que són els grups de risc que vacunaran? Ni ho sabrà mai, ni hi té res a fer. Ja es veu que a Catalunya la grip A fracassarà. Temps era temps, una altra grip va obligar a tancar la universitat i un noi que es deia Josep Pla va tornar al seu poble i va començar a escriure en un quadern gris perquè s'avorria. Avui aquell noi no tornaria a casa. Estaria ocupat perquè hem hagut de triar: o *Quadern gris* o grip A. O que torni a casa i que es posi a escriure avorrit o que continuï —també avorrit— estudiant dret a Barcelona.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Ecologia salvatge

● El proper parc d'atraccions europeu s'anomenarà Reserva Marina Illes Formigues. Representarà una gran extensió de restriccions, en aquest cas de zona marina des de Tamariu fins a Platja d'Aro, que farà augmentar, encara més, la protecció del medi, molt agosarada pel que s'anomena ja «ecologia salvatge» i que provocarà nous inconvenients a l'ús lliure del medi natural per sobre dels drets del ciutadà.

Anem perdent, a poc a poc, l'oportunitat de demostrar que el ciutadà de lleure amb civisme i educació mediambiental pot conservar el medi millor que mai, sense aquestes prohibicions i restriccions que a la llarga faran que no puguem ni sortir de casa.

Respecte aquesta reserva marina, que té com a objectiu (segons diuen) protegir la pesca professional, que (dit sigui de passada) en el litoral de Catalunya no té cap futur, farà que afecti greument l'esport de formació i de competició, a més d'altres activitats lúdiques importantíssimes per al desenvolupament socioeconòmic de la comarca. Per això manifesto públicament el meu desacord que Girona s'enfonsi cap a un forat negre amb el 95% del seu territori amb restriccions, una hipoteca cap al futur de les activitats esportives de lleure, tant tradicionals i necessàries per a l'economia i la identitat que sempre ha caracteritzat Catalunya. / EUGENI NAVARRO. Sant Feliu de Guíxols (Baix Empordà).

Dèries clericals

● Aprofitant l'oportunitat que m'ofereix El Punt, voldria contestar la carta publicada per en Pere Prat, de Caldes de Malavella, el 9

Dia Mundial de la Filosofia

● El 19 de novembre, la Unesco celebrarà el Dia Mundial de la Filosofia. El 1942, després de la Segona Guerra Mundial, es van reunir els ministres d'Educació dels principals països europeus per defensar la filosofia. Van trobar importantíssima la tasca de la filosofia contra el fanatisme, les ideologies, contra tot allò que havia provocat aquelles brutals guerres. Qui se'n recorda avui, de la importància de la filosofia? Els nostres plans d'estudi, els nostres objectius a curt termini passen per sobre d'aquesta matèria. És una matèria considerada «rotllo» perquè no té beneficis immediats i, per tant, no serveix per a res. Aquesta qüestió em fa pensar en el culte que tenim al cos en la nostra societat. Si vols estar sa, no ho aconseguiràs en un dia, bé operant-te o anant al gimnàs un mes, sinó que és una forma de vida que potser et reportarà beneficis al final. Dic potser perquè, igual que la filosofia, no és una píndola d'efecte immediat, però segur que fa un pòsit que t'ajuda en la vida i t'ajuda a qüestionar-te i no viure en la ignorància permanent del cec intel·lectual. Tinc la sensació que estem tan cecs intel·lectualment que fins i tot anem en contra nostre. Al Departament d'Educació li falten hores per a la filosofia perquè, és clar, hi ha matèries molt més importants, com les que s'ofereixen als batxillerats per tal de fer una mala especialització de l'alumne que fa que no acabi tenint un bon nivell de res. No seria millor tenir un bon domini del llenguatge, saber llegir, saber comentar per després especialitzar-nos en el que vulguem? No, ho fem tot i malament, si és amb ordinadors millor perquè així queda més maquillat el nivell de l'alumnat i anem endavant, no sé en què, ja que tothom sap que l'ordinador és una eina i no un fi en si mateix; si no, llegeixin filosofia i sabran el que vol dir. M'entristeix celebrar aquest dia, significa que ho hem de reclamar perquè hi ha una mancança. / CRISTINA MONTELL. Llagostera (Gironès).

de novembre, en la qual «carregava fort» contra el bisbe de Girona perquè recentment ha donat instruccions de no emprar els locals de propietat eclesiàstica per a activitats polítiques.

Goso contestar perquè no crec que el senyor bisbe ho faci, no per menyspreu, però la seva feina pastoral té altres prioritats. Tanmateix jo sóc seglar, i n'estic una mica fart, dels tòpics propis dels clericalismes felicitament superats. Si el senyor Prat vol fer un acte polític, que no sigui clerical i faci com tots els altres ciutadans. És a dir, ens lloguem un local o auditori si volem fer un acte multitudinari, i si som

quatre gats ho fem a casa, però no em faci el paper de «cristià compromès» i de franc voler aconseguir un local. Això és aprofitar-se'n, com també ho feien els mercaders i venedors del temple de Jerusalem.

Cada entitat «ofereix el seu producte». Els locals parroquials han de servir per aixoplugar Càritas, per a la catequesi o altres reunions en què es parli d'espiritualitat i de l'Evangeli. Per tant, les realitats temporals i fugisseres com és la política han de cercar el seu espai natural, com són les seus dels partits, dels sindicats, de les entitats públiques civils, les places, etc. Piqui a les por-

tes d'aquestes organitzacions a veure què li diuen, i deixi d'enredar el pobre rector de la parròquia, que ja prou feina té.

Cadascú al seu lloc. Que el senyor Prat es dediqui a escampar l'independentisme, que el senyor bisbe ja sap com fer-ho per omplir els temples sense haver d'emprar succedanis. / EDUARD BOADA. Calonge i Sant Antoni (Baix Empordà).

Llei electoral

● Sobre la reforma de la llei electoral, exposo la meua aportació: Cada cop que hi ha eleccions els ciutadans estem obligats a formar part de les meses electorals. ¿Per què no aplicar aquest mateixa filosofia de col·laboració amb la democràcia als càrrecs elegibles?

Opino que un nombre determinat de candidats a diputats o altres càrrecs haurien de correspondre a ciutadans independents dels partits. Aquestes persones haurien de presentar-se voluntàriament. A part de les llistes de cada partit, els ciutadans introduirien a l'urna una altra llista (diferent a cada província) amb els noms d'aquests ciutadans independents i de reconeguda honradesa disposats a treballar pels altres durant quatre anys.

Per garantir el joc democràtic, considero que una quarta part dels diputats haurien de ser aliens als partits, i per tant, quedar absolutament lliures d'obediència a l'hora de les votacions.

Opino que aquest sistema mixt de dues paperetes podria servir perquè la veu popular estigués millor representada a les institucions que tenen el poder i prenen decisions que ens afecten a tots. / JUAN DE DIOS PUERTA. Calonge (Baix Empordà).

en sisif | JORDI SOLER